

Β' Επεισόδιο – Β' ΣΚΗΝΗ: Κρέοντα-Αντιγόνη-Χορός (στ. 441-525)

ΚΕΙΜΕΝΟ	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
<p>ΚΡ. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, φῆς, ἢ καταρνή μὴ δεδρακέναι τάδε;</p> <p>ΑΝ. Καὶ φημί δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.</p> <p>ΚΡ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον· σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως, ἤδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;</p> <p>ΑΝ. Ἦϊδῆ· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.</p> <p>ΚΡ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;</p> <p>ΑΝ. Οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη· οὐ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους· οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὥόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλή θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.</p> <p>Οὐ γὰρ τι νῦν γε κάχθές, ἀλλ' αἰεὶ ποτε ζῆ ταῦτα, κοῦδεῖς οἶδεν ἐξ ὄτου 'φάνη.</p> <p>Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δεῖσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν· θανουμένη γὰρ ἐξήδη—τί δ' οὐ;— κεὶ μὴ σὺ προῦκήρυξας. Εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω· ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς ζῆ, πῶς ὄδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει; Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἔμῃς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν, κεῖνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν, σχεδὸν τι μῶρω μωρίαν ὀφλισκάνω.</p> <p>ΧΟ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμόν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός· εἶκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.</p> <p>ΚΡ. Ἄλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις. Σμικρῶ χαλινῶ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους</p>	<p>ΚΡΕΟΝΤΑΣ Σε σένα, σε σένα μιλῶ, που σκύβεις το κεφάλι σου κάτω, ομολογείς ἢ αρνεῖσαι ὅτι ἔκανες αυτά;</p> <p>ΑΝΤΙΓΟΝΗ Καὶ ομολογῶ καὶ δὲν τ' αρνούμαι.</p> <p>ΚΡ. Εσύ μπορείς να πας ὅπου θέλεις, εντελῶς απαλλαγμένος ἀπὸ τῆ βαριά κατηγορία (445).</p> <p>Εσύ ὅμως πες μου, ὄχι με πολυλογία, ἀλλὰ σύντομα, ἤξερες ὅτι εἶχε διακηρυχθεῖ να μὴν κάνει κανεὶς αυτά;</p> <p>ΑΝ. Το 'ξερα. Πῶς ἦταν δυνατό να μὴν το ξέρω; Ἀφοῦ ἦταν γνωστό.</p> <p>ΚΡ. Καὶ ὅμως τόλμησες να παραβείς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς νόμους;</p> <p>ΑΝ. Ναι, γιατί δὲν ἦταν ὁ Δίας που μου τα διέταξε αὐτά (450), οὔτε ἡ συγκάτοικος τῶν κάτω θεῶν ἡ Δικαιοσύνη ὀρίσε τέτοιους νόμους στοὺς ἀνθρώπους οὔτε νόμιζα ὅτι ἔχουν τόση δύναμη οἱ διαταγές σου ὥστε τοὺς ἀγραφους καὶ ἀπαρασάλευτους νόμους τῶν θεῶν να μπορείς ἐσύ, ἀν καὶ εἶσαι θνητός, να τοὺς ξεπεράσεις (455). Γιατί δὲν ὑπάρχουν σήμερα καὶ χθες ἀλλὰ ἔχουν αἰῶνια ἰσχὺ καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει ἀπὸ πότε φανερῶθηκαν. Αὐτοὺς τοὺς νόμους να παραβιάσω, ἀπὸ φόβο για τὴν αλαζονεία κάποιου θνητοῦ, καὶ να τιμωρηθῶ μπροστά στοὺς θεοὺς ἐγὼ δὲν σκόπευα· γιατί ἤξερα πολὺ καλὰ πῶς θα πεθάνω, πῶς ὄχι; (460) ἀκόμα καὶ ἀν ἐσύ δὲν το εἶχες προστάξει. Καὶ ἀν πρόωρα πεθάνω, αὐτὸ το θεωρῶ κέρδος· διότι ἀν κάποιος ζεῖ μέσα σε πολλὲς συμφορές, ὅπως ἐγὼ, πῶς αὐτός ὅταν πεθάνει να μὴν το θεωρεῖ κέρδος; 'Ετσι βέβαια να ἔχω αὐτὴ τὴ μοῖρα (465) καθόλου δὲν με λυπεῖ· ἀλλὰ ἀν ἀνεχόμεν να μένει ἀταφο τὸ πτώμα του ὁμομήτριου ἀδελφοῦ μου, με κεῖνα θα λυπόμουν· με αὐτά ἐδῶ ὅμως ὄχι. Καὶ ἀν τώρα θεωρεῖς ὅτι τυχαίνει να κάνω ἀνοησίες, μᾶλλον ἀπὸ ἓναν ἀνόητο θεωροῦμαι ἀνόητη. (470)</p> <p>ΧΟ. Ὁ χαρακτήρας τῆς κόρης φαίνεται πῶς εἶναι σκληρός ἀπὸ σκληρὸ πατέρα· δὲν ξέρεῖ να υποχωρεῖ στις συμφορές.</p> <p>ΚΡ. Να ξέρεις ὅμως ὅτι οἱ πιο ἀλύγιστοι χαρακτήρες ταπεινώνονται τις πιο πολλὲς φορές καὶ τὸν πιο σκληρὸ σίδηρο πυρακτωμένο ὥστε να γίνεῖ ἀκαμπτος (475) να σπάει καὶ να ραγίζει τις πιο πολλὲς φορές θα τὸν δεῖς. Καὶ ξέρω ὅτι με μικρὸ χαλινάρι τα ἀγριεμένα</p>

ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ' ὅστις δούλος ἐστι τῶν πέλας.
Αὕτη δ' ὕβριζεν μὲν τότε· ἐξηπίστατο
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,

εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῆδε κείσεται κράτη.

Ἄλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἶθ' ὀμαιμονεστέρα
τοῦ παντός ἡμῖν Ζηνὸς Ἐρκείου κυρεῖ,
αὕτη τε χῆ ξύναμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσάμενος τάφου.

Καὶ νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.

Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἠρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
Μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσι τις

ἀλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

AN. Θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;

KP. Ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

AN. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστον οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖη ποτέ·

οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

Καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον ἢ τὸν ἀντάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος.
Ἄλλ' ἢ τυραννὶς πολλὰ τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ

κάξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.

KP. Σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὀρᾶς.

AN. Ὅρῶσι χούτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.

KP. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῆ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

AN. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὀμοσπλάγχνους
σέβειν.

KP. Οὐκ οὐκ ὀμαιμος χῶ καταντίον θανάτων;

AN. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταυτοῦ πατρός.

ἀλογα δαμάζονται· διότι δὲν ἐπιτρέπεται
να υπερηφανεύεται ὅποιος εἶναι δούλος τῶν ἄλλων.

Καὶ αὕτη ἤξερε καλά να αὐθαδιάζει, (480)

παραβιάζοντας τοὺς ἰσχύοντες νόμους·
καὶ, ἀφότου ἔκανε τὴν πράξη, τοῦτο ἐδῶ εἶναι δευτέρη
αὐθάδεια, να καυχίεται καὶ να χλευάζει που το ἔκανε.

Ἀλήθεια, τώρα ἐγὼ δὲν θά 'μαι ἀνδρας, αὕτη θα εἶναι
ἀνδρας

αν ἡ νίκη τῆς αὐτῆς θα εξακολουθεῖ να μένει ἀτιμώρητη.

(485)

Κι αν εἶναι κόρη τῆς ἀδελφῆς μου ἢ καὶ ἡ πλησιέστερη
ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου που προστατεύει το Δίας,
αὕτη καὶ ἡ ἀδελφῆ τῆς δὲν θα ξεφύγουν

ἀπὸ τον χειρότερο θάνατο· γιατί καὶ κείνη ἐξ ἴσου
κατηγορῶ ὅτι σκέφτηκε καὶ σχεδίασε αὕτη τὴν ταφή.

(490)

Φωνάζετε κι αὐτὴν· γιατί πρὶν λίγο τὴν εἶδα μέσα
να κάνει σα λυσσασμένη καὶ να μὴν ἐλέγχει τα λογικά
τῆς.

Γιατί ἡ ψυχὴ αὐτῶν που μηχανεύονται ἀσχημες πράξεις
στο σκοτάδι συνήθως προδίδεται ὡς ἐνοχη.

Νιώθω μάλιστα μῖσος καὶ ὅταν κάποιος ἐνὸς πιάστηκε
πάνω (495)

που ἔκανε το κακό, θέλει ἔπειτα να ωραιοποιήσῃ τὴν
πράξη του.

AN. Θέλεις κάτι χειρότερο ἢ να με συλλάβεις καὶ να με
θανατώσεις;

KP. Ὅχι βέβαια· αν ἔχω αὐτό, ἔχω τα πάντα.

AN. Γιατί λοιπὸν ἀργεῖς; γιατί κανένα ἀπὸ τα λόγια σου
δὲν μου εἶναι ευχάριστο, καὶ μακάρι ποτέ να μὴν μου
εἶναι, (500)

ἔτσι καὶ τα δικά μου εἶναι φυσικό να σου εἶναι
δυσάρεστο.

Καὶ ὅμως ἀπὸ πού θα ἐβρισκα λαμπρότερη
δόξα παρά θάβοντας τον ἴδιο μου τον ἀδελφό;

Αὐτό θα ὁμολογούσαν ὅλοι αὐτοὶ ὅτι τοὺς
ἀρέσει, αν δὲν τοὺς ἐκλείνει το στόμα ὁ φόβος. (505)

Ἀλλὰ ὁ τύραννος ἐκτός ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πλεονεκτήματα
που ἔχει

μπορεῖ ἀκόμη καὶ να κάνει καὶ να λέει ὅ,τι θέλει.

KP. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς Θηβαίους μόνο ἐσύ το βλέπεις
αὐτό.

AN. Το βλέπουν καὶ αὐτοὶ· μπροστά σου ὅμως κλείνουν
το στόμα.

KP. Καὶ συ δὲν ντρέπεσαι που σκέφτεσαι διαφορετικά
ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ; (510)

AN. Μα δὲν εἶναι ντροπὴ να τιμάς τοὺς ἀδελφούς σου.

KP. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀδελφός σου καὶ αὐτός που πέθανε
ἀκριβῶς ἀπέναντι;

AN. Ἀδελφός ἀπὸ τον ἴδιο πατέρα καὶ τὴν ἴδια μητέρα.

<p>KP. Πῶς δῆτ' ἐκείνω δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;</p> <p>AN. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.</p> <p>KP. Εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.</p> <p>AN. Οὐ γάρ τι δοῦλος. ἀλλ' ἀδελφὸς ἄλετο.</p> <p>KP. Πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπερ.</p> <p>AN. Ὅμως ὁ γ' Ἄιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.</p> <p>KP. Ἄλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος.</p> <p>AN. Τίς οἶδεν εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;</p> <p>KP. Οὗτοι ποθ' οὐχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.</p> <p>AN. Οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.</p> <p>KP. Κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.</p>	<p>KP. Πῶς λοιπὸν προσφέρεις τιμές που είναι ασέβεια για κείνον;</p> <p>AN. Δεν θα συμφωνήσει σε αυτά ο νεκρός. (515)</p> <p>KP.(Θα συμφωνήσει) αν τον τιμᾶς ἐξ ἴσου με τον ασεβή.</p> <p>AN. (Τον τιμῶ), γιατί δεν πέθανε κάποιος δούλος αλλά ο αδελφός μου.</p> <p>KP. Προσπαθώντας όμως να υποτάξει αυτήν εδώ τη χώρα· ενώ ο άλλος προσπαθώντας να την υπερασπιστεί.</p> <p>AN. Ὅμως ο Ἄδης επιθυμεί τους νόμους ίδιους για όλους.</p> <p>KP. Μα δεν μπορεί ο καλός να είναι στην ίδια θέση με τον κακό, ώστε να λάβει την ίδια τιμή. (520)</p> <p>AN. Ποιος ξέρει αν στον κάτω κόσμο αυτά θεωρούνται δίκαια.</p> <p>KP. Δεν μπορεί βέβαια ο εχθρός, ούτε κι όταν πεθάνει, να είναι αγαπητός.</p> <p>AN. Δεν γεννήθηκα για να συμμερίζομαι το μίσος αλλά την αγάπη.</p> <p>KP. Όταν πας λοιπὸν στον κάτω κόσμο, αν πρέπει να αγαπάς, αγάπα εκείνους· όσο όμως ζω εγώ δεν θα εξουσιάσει γυναίκα. (525)</p>
---	--

Β' Επεισόδιο – Γ' ΣΚΗΝΗ: Κρέοντας-Αντιγόνη-Ισμήνη-Χορός (στ. 526-581)	
ΚΕΙΜΕΝΟ	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
<p>ΧΟ. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.</p> <p>KP. Σὺ δ', ἦ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὺ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων, φέρ', εἰπέ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔσομῃ τὸ μὴ εἰδέναί;</p> <p>ΙΣ. Δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὀμορροθεῖ, καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.</p> <p>AN. Ἄλλ' οὐκ ἔάσει τοῦτό γ' ἡ Δίκη σ', ἐπεὶ οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.</p> <p>ΙΣ. Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.</p> <p>AN. Ὦν τοῦργον Ἄιδης χοὶ κάτω ξυνίστορες· λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.</p> <p>ΙΣ. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.</p>	<p>ΧΟ. Ἀλλά να, μπροστά στην πόλη η Ισμήνη, χύνοντας κάτω αδελφικά δάκρυα· και πάνω από τα φρύδια της ένα σύννεφο ασημίζει το κατακόκκινο πρόσωπό της, υγραίνοντας το ωραίο της μάγουλο. (530)</p> <p>KP. Και συ, που σαν οχιά κρυμμένη μέσα στο παλάτι μου έπινες το αίμα κρυφά, και δεν καταλάβαινα ότι έτρεφα δύο συμφορές και επαναστάτριες ενάντια στο θρόνο μου, εμπρός, πες μου, και συ σε τούτη την ταφή θα ομολογήσεις ότι μετείχες ή θα ορκιστείς ότι δεν ξέρεις τίποτα; (535)</p> <p>ΙΣ. Έχω κάνει την πράξη, αν βέβαια και αυτή εδώ συμφωνεί, και συμμετέχω και δέχομαι την κατηγορία.</p> <p>AN. Ὅμως δεν θα σου το επιτρέψει αυτό η δικαιοσύνη, διότι ούτε το θέλησες ούτε εγώ σε έκανα συνεργό μου.</p> <p>ΙΣ. Ὅμως μέσα στις συμφορές σου δεν ντρέπομαι (540) να γίνω συνταξιδιώτης σου σε ό,τι παθαίνεις.</p> <p>AN. Ο Ἄδης και οι θεοί του Κάτω Κόσμου ξέρουν καλά ποιοι έκαναν αυτήν την πράξη. Κι αυτή που αγαπάει με τα λόγια δεν τη θεωρώ δικό μου άνθρωπο.</p> <p>ΙΣ. Αδελφή μου, μη μου στερήσεις το δικαίωμα να πεθάνω μαζί σου και να εξιλεώσω έτσι τον νεκρό. (545)</p>

AN. Μή μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἄ μη' ἴγιες

ποιουῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνησκουσ' ἐγώ.

ΙΣ. Καί τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;

AN. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣ. Τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη;

AN. Αλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

AN. Σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣ. Οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

AN. Σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

ΙΣ. Ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

AN. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ ἴδοικον
φρονεῖν.

ΙΣ. Καὶ μὴν ἴση νῶν ἔστιν ἡ ἴξασμαρτία.

AN. Θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμή ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

ΚΡ. Τῶ παιδε φημί τῶδε τὴν μὲν ἀρτίως

ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφθ.

ΙΣ. Οὐ γὰρ ποτ', ὄναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλάστη μένει

νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

ΚΡ. Σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν
κακά.

ΙΣ. Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡ. Ἀλλ' «ἦδε» μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

ΙΣ. Ἀλλὰ κτενεῖς γυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

ΚΡ. Ἀρώσιμοι γὰρ χατέρων εἰσὶν γυῖα.

ΙΣ. Οὐχ ὡς γ' ἐκείνω τῆδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ.

AN. Ὡ φίλταθ' Αἴμων, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.

ΚΡ. Ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΧΟ. Ἥ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

ΚΡ. Αἰδῆς ὁ παύσων τοῦσδε τοὺς γάμους ἐμοῦ.

ΧΟ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡ. Καὶ σοὶ γε κάμοι. Μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν

κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκδέτας δὲ χορὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.

Φεύγουσι γὰρ τοὶ χοῖ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἦδῃ τὸν ἄδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

AN. Αρνούμαι να πεθάνεις μαζί μου και αυτά που δεν
ἀγγιξῆς

να μην τα θεωρεῖς δικά σου· θα εἶναι αρκετό ὅτι θα
πεθάνω ἐγώ.

ΙΣ. Και ποια χαρὰ θα ἔχω στη ζωὴ αν στερηθῶ ἐσένα;

AN. Τον Κρέοντα ρῶτα· αφού ἐσύ για αὐτόν νοιάζεσαι.

ΙΣ. Γιατί με πικραίνεις ἐτσι χωρίς τίποτα να ωφελεῖσαι;
(550)

AN. Με πόνο το κάνω, αν γελῶ εἰς βάρος σου.

ΙΣ. Σε τι λοιπόν θα μπορούσα ἐστῶ και τώρα να σε
ωφελήσω;

AN. Σώσε τον εαυτό σου. Δεν σου κρατῶ κακία που
γλιτώνεις.

ΙΣ. Αλίμονο η δύστυχη! Και να στερηθῶ τη μοίρα σου;

AN. Ναι, γιατί ἐσύ ἐπέλεξες να ζεις, ἐνῶ ἐγὼ να πεθάνω.
(555)

ΙΣ. Ἀλλὰ ὄχι χωρίς να εκφράσω τις δικαιολογίες μου.

AN. Εσύ στα μάτια αὐτῶν ἐδῶ, ἐγὼ στα μάτια των
ἄλλων φαινόμουν ὅτι σκέφτομαι σωστά.

ΙΣ. Για τις δυο μας, το παράπτωμα εἶναι ἴδιο.

AN. Ἐχε θάρρος· ἐσύ ζεις, η ψυχὴ μου ὁμως ἀπὸ καιρὸ
ἔχει πεθάνει, ὥστε να ωφελῶ τους νεκρούς. (560)

ΚΡ. Ἀπὸ αὐτὰ τα δυο κορίτσια λέω ὅτι το ἓνα πρὶν ἀπὸ
λίγο
αποδείχθηκε ἀμυαλο, το ἄλλο ἀπὸ την πρώτη στιγμή της
γέννησής του.

ΙΣ. Γιατί, βασιλιά, οὔτε κι η φρόνηση που ἔχουμε ἐμφυτη
δεν μένει σταθερὴ
για ὅσους δυστυχούν ἀλλὰ φεύγει ἀπὸ τη θέση της.

ΚΡ. Εσένα λοιπόν σου σάλεψε ἀφότου προτίμησες να
κάνεις κακά πράγματα μαζί με τους κακοῦς. (565)

ΙΣ. Γιατί πῶς μπορῶ να ζήσω μόνη μου, χωρίς αὐτὴν
ἐδῶ;

ΚΡ. Μην λες «αὐτὴν ἐδῶ». Γιατί δεν ὑπάρχει πια.

ΙΣ. Μα θα σκοτώσεις την μνηστὴ του παιδιοῦ σου;

ΚΡ. Υπάρχουν και ἄλλων χωράφια κατάλληλα για
καλλιέργεια.

ΙΣ. Ὅμως ο γάμος με ἄλλη δεν θα εἶναι τόσο ταιριαστός
ὅσο μεταξύ ἐκείνου και αὐτῆς. (570)

ΚΡ. Μισῶ τις κακές γυναῖκες για τα παιδιὰ μου.

AN. Πολυαγαπημένε μου Αἴμονα, πῶς σε ἀτιμάζει ο
πατέρας σου.

ΚΡ. Πολύ με σκοτίζεις και συ και ο γάμος σου.

ΧΟ. Αλήθεια θα στερήσεις το παιδί σου ἀπὸ αὐτὴν;

ΚΡ. Ο Ἄδης θα σταματήσει αὐτό τον γάμο για χάρη
μου. (575)

ΧΟ. Ἐχει αποφασιστεῖ, ὅπως φαίνεται, αὐτὴ να πεθάνει.

ΚΡ. Και ἀπὸ σένα βέβαια και ἀπὸ μένα. Μην καθυστε-
ρεῖτε ἄλλο, ἀλλὰ

πάρτε τη μέσα, δούλοι· δεμένες πρέπει
να εἶναι αὐτές ἐδῶ οι γυναῖκες και ὄχι ἐλευθères.

Διότι επιχειροῦν να δραπετεύσουν και θρασεῖς ὅταν(580)
βλέπουν ἤδη τον Ἄδη κοντὰ στη ζωὴ τους.

Λύκειο Καστριτσίου